

BUTLLETÍ DE L'ORDE FRANCISCÀ SEGLAR DE CATALUNYA

Any 23 17 juny 2018 núm. 212

ofscat.jimdo.com

ofscatalunya@outlook.es

El 17 de juny tots a MONTSERRAT

PENTECOSTA S'ESCRIU AMB "P" DE PORRÓ

No. De cap de les maneres. Déu no és menys present en el món ara que en temps pretèrits. Ni moltíssim menys. Déu continua tan present en la història i en el cor i en el si de la humanitat com ho ha estat sempre. Ni abans, dècades o segles enrere, tot anava millor, ni les coses eren tan diferents, ni les situacions eren unes altres. El temps pot aportar noves coses però ni la gent era més sàvia, ni més dolça, ni tampoc els habitants del món eren més guapos, perquè dubto que fossin més guapos que jo -i perdó per la petulància-, i jo sóc membre del meu temps: aquest.

La presència de Déu, la seva implicació en el món hi ha estat sempre. Primer com a Creador de tot. La Creació és un regal del Déu Pare cap al seus fills que en gaudiran. Després ja ve una implicació i compromís directe de Déu amb la pròpia Creació esdevenint Criatura i vivint la mateixa experiència humana que qualsevulla experiència humana que pugui experimentar qualsevol humà. I demano perdó pel el conjunt cacofònic del paràgraf.

L'herència de Jesucrist és deixar-nos l'Esperit de Déu, que procedeix tant del Pare com del Fill, i garantir-nos que Ell mateix serà amb nosaltres fins a la fi del temps. Evangeli i "Credo" són el suficientment explícits al respecte. Una mostra ben evident són els dos mil anys de presència de l'Església en el món i tot i haver-les vist de tots els colors i restar en mans humanes i a voltes, vaja unes mans en la que ha estat!!, i encara hi és present. I mira que se n'han fet de l'alçada d'un campanar que podria arribar a foradar el sol des de la terra... Però l'Església encara hi és. I això no és mèrit humà, ni moltíssim menys, això és que en el seu sí, aquesta comunitat hi té present i hi viu en ella l'Esperit Sant. Si pels homes fos... millor no parlar-ne.

No obstant... Déu es més respectuós amb nosaltres que nosaltres amb Ell. I pot ser també més compromès. I heus ací que ara té lloc la paràbola del porró.

Hi ha una taula amb dos porrons. Un és ple a vessar i l'altre buit. El porró és un utensili, un atuell, normalment de vidre que s'empra per prendre vi a galet. De fet és un atuell, encara que s'hi posin altres líquids, pensat i fet per a veure vi. El vi s'associa al porró, no a d'altres begudes. Al vi. Doncs, d'aquests dos porrons sobre la taula, si hom vol veure vi caldrà aixecar el que està ple. Es pot aixecar el buit, que també és un altre utensili, idèntic al primer, per a beure vi, però no caurà ni una gota. Per molt que sigui un element on el seu valor constitutiu sigui el poder prendre vi, si no hi ha vi no beurem, per molt que sigui un porró. Tothom alçarà el que està ple. No és l'atuell el que fa que puguem prendre vi, és el contingut que hi ha a dintre.

Podem disposar d'una nodrida bodega amb els millors caldos. Podem gaudir de posseir quantitats i hectolitres de vi a desdir però, per molt vi que tinguem, si no omplim el porró és com si no tinguéssim res. No beurem. De la mateixa manera que el porró, per molt que sigui un utensili per beure vi, i els bocois siguin plens ens quedarem amb un pam de nas. Ni el bocoi ni el porró ens possibiliten res de res.

Què passa? Molt senzill. Cal que algú es prengui la molèstia i faci l'esforç de baixar a la bodega i omplir el porró. I, aleshores, tingui la suficient generositat d'oferir-lo. Vi n'hi havia, porró també, però fins que algú no va fer l'esforç i es va prendre la molèstia tots els assedegats es quedaren a dos veles. I tots fruïren de la molèstia i de la generositat d'un de sol.

La cosa va per ací. Nosaltres, cadascú de nosaltres, per molt que tinguem i disposem de porrons i de vi, si no assolim el compromís i l'entrega per amor... L'Esperit Sant ja hi és, ja, de fet hi ha estat sempre, d'atueus ens hi sobren... però, qui baixa a la bodega amb un porró per omplir-lo i oferir-lo gratuïtament?

Tenim tots els recursos però, els fem servir? L'Esperit Sant és un do que assadolla amb els seus dons, però els dons, sovint cal demanar-los. ¿Demanem a l'Esperit Sant que ens ompli amb els seus regals? I no em vingueu amb "punyetes" com que els regals te'ls fan i no es demanen. Els infants els demanen. Amb insistència i persistència fins a vegades fer-se pesats. Si volem ésser tan adults i passar per no ser nens: ¿On ens queda el fer-nos infants exigit per Jesús en l'Evangelí?

Fra Joaquim Recasens, ofm

Formació de l'OFS de Catalunya, celebrada a Arenys de Mar, reflexions per la Gna. Clara de Vilobí, (28 d'abril 2018)

Senyor, ensenya'ns a pregar (Llc 11,1)

En un cert indret, Jesús es va retirar a pregar. Quan va tornar, un dels deixebles li demanà: Senyor, ensenya'ns a pregar.

Sinó som actius en la pregària, no som res. Si no tenim una relació directa amb Déu, som com els altres homes, no tindrem inspiració divina i cristiana, només serem seguidors de la Llei.

Jesús s'apartava a pregar. Es veu que els deixebles li van demanar que els ensenyés a pregar. Pregunta estranya per uns jueus, poble acostumat a pregar. Són persones creients, ¿Per què demanen a Jesús que els ensenyi a pregar?

Doncs pel seu testimoniatge. Els colpeix al cor, la familiaritat i proximitat que intuïxen, que noten, entre Jesús i el Pare. En els moments decisius Jesús es retirava per poder assumir conseqüentment la seva missió com a Fill de Déu. I aquesta proximitat és el que colpia els deixebles.

Nosaltres també hem de desitjar la proximitat amb Déu que tenia Jesús. Nosaltres volem sentir la proximitat de Déu a través de Jesús, d'altra banda no estaran hores d'ara on som.

Però la necessitat d'acostar-nos a Déu per gaudir la vida en plenitud, atents al que ens envolta, és un do que s'ha de donar i aprendre. Hem de viure atents, presents, vigilants ... la pregària ens apropa a Déu i als germans. Només des de la pregària podem acceptar l'altre tal com és. Acceptar l'altre com a germà només s'entén des d'una estreta relació amb Déu. I pels franciscans és important viure en una relació estreta amb els germans, o viure en fraternitat.

Els cristians vivim des de la fe, i és la fe la que ens porta a fer. I la pregària alimenta la fe.

Hem de pregar sent nosaltres, sense impostar ni la veu, ni el sentiment. Resem des del que vivim en el cor, en l'ànima, en la vida. Només així la pregària emergeix interiorment, tant del que ens alegra com del que ens preocupa, així la pregària fluirà del cor.

Pregar és viure, és un camí que fem cada dia, cada moment, sempre. Podem sentir parlar, o llegir, els grans mestres, però ¿de què serveix l'experiència que altri ha tingut amb Déu? Per viure la nostra experiència amb Déu ho hem de fer a través de la nostra vivència i la nostra paraula.

Però no sabem trobar el moment de la nostra trobada amb el Senyor i el desig es refreda. Vivim el mal de l'activisme: he de fer fets mesurables, qualsevol cosa abans que la pregària. ¿Com es mesura la pregària? L'ajornament porta a la indiferència.

Tots els que estem així, podem retornar. Déu ens espera, només cal obrir-li el cor a Déu i escoltar i escoltar el Fill, que Ell ens conduirà al Pare. Així podem encarnar la fe en Déu a través del mateix Déu fet carn.

I quan pregar? No en qualsevol moment. És important fixar un moment de la jornada per a fer-ho. I sense complicar-nos la vida, comencem, o recomencem, amb cinc minuts al dia: “Jesús soc aquí, parla’m que el teu servent escolta”. Establir una rutina. On pregar? Jesús puja a la muntanya. Puc entregar a Déu un treball que em costa. Puc fer jaculatòries a l’autobús. Però cal trobar un lloc on estar tranquils i silenciosos. Llavors si, comencem a respirar rítmicament tot recitant el nostre “mantra”.

Maria ens ensenya en el silenci, l’observació i la meditació. Estem en una societat deshumanitzada, però hem de ser capaços de l’autocrítica i saber desconnectar per fer una estona de silenci dedicat a Déu. En som capaços.

Pregar, però, no eludeix cap responsabilitat. Preguar ens obre el cor a Déu i a nosaltres mateixos. Reconeixem com actuem, presentant-la a Déu com una ofrena, cosa que ens permetrà reconèixer errors. Només aquest fet ens millora com a persones i ens reconcilia amb Déu. I a la llarga ens descansa.

Condicció prèvia: silenci. El silenci és un dels primers aprenentatges que es proposen en tot inici i aprofundiment de la pregària.

Hi ha gent que no suporta el silenci, perquè té massa soroll dins seu, i Déu es revela en un murmur de brisa suau, amb els peus descalços i les oïdes atentes, sense que res ens importi més.

Silenci-escoltar i escoltar-se. Les xarxes de comunicació impedeixen el silenci i produeixen la buidor social, caracteritzada per l’absència de trobades gratuïtes entre persones.

El silenci, per la persona de fe no és més que un mitjà. Vivim del soroll i de la imatge, del que no podem fugir i del murmur permanent. E soroll tapa la paraula. Ens confon a nosaltres mateixos, i impedeix l’autoconeixement. El silenci permet conèixer la nostra realitat. Estem presents. Una major claredat envers la realitat que ens envolta.

El silenci ens portarà a nosaltres i a Déu i permetrà que sigui l’esperit del senyor qui pregui amb nosaltres.

El silenci ens conduirà a un món que no coneixem, permetent obrir un espai en nosaltres perquè hi pugui entrar l’altre, el pròxim, el diferent.

El silenci ens permet discernir. Busquem raons per endarrerir decisions i tenim por a errar humanament, però alguna vegada haurem de passar de raons a discernir amb el cor, i aquest té altres motivacions. Un misteri que seguint-lo, transformarà les nostres vides.

Nota de redacció

EN LES CANONITZACIONS DE JOAN BAPTISTA MONTINI I ÓSCAR ROMERO

Escric aquestes ratlles a mitjans de maig, quan encara no ha estat determinada la data oficial de les canonitzacions del Papa Pau VI i de Mons. Óscar Arnulfo Romero, dues figures d'Església que des d'àmbits ben diferents van esmerçar la seva vida en la construcció del Regne de Déu.

Joan Baptista Montini nasqué el 26 de setembre del 1897 i morí el 21 de juny de 1978. Fou bisbe de Roma i Papa des del 21 de juny de 1963 fins a 1978. El seu ministeri, en aquells moments delicats i esperançadors, no fou gens fàcil. Continué el Concili i el clausurà el 1965. Els seus quinze anys de pontificat els dedicà a l'aplicació de les directrius conciliars en l'Església catòlica, en diàleg constant amb les altres confessions cristianes. Fomentà les relacions amb anglicans, protestants i ortodoxos, seguint el camí iniciat pel seu predecessor Joan XXIII. La cèlebre fotografia de l'abraçada de Pau VI amb el patriarca Athenàgores recorregué tots els àmbits cristians i esdevingué icona de comunió fraterna. Fou el primer Papa en viatjar arreu del món, fent present l'Església en les diverses realitats culturals i confessionals. El 1968 publicà la seva coneguda i controvertida encíclica *Humanae Vitae*, no massa ben acollida per amplis sectors de l'Església que esperaven també una renovació de la mentalitat jeràrquica respecte al candent tema de la sexualitat humana.

Respecte a la família franciscana, passarà a la Història com el pontífex que aprovà la Regla que actualment professen els franciscans seglars, coneguda per aquest motiu com a *Regla de Pau VI*.

En aquests moments històrics, s'agraeix i enforteix la nostra esperança les paraules de Pau VI en el discurs al Col·legi Cardenalici del 21 de desembre del 1973: *Sí, fins que els drets de tots els pobles entre els quals hi ha el dret a l'autodeterminació i a la independència, no seran degudament reconeguts i honorats, no podrà existir-hi una pau veritable i duradora, àdhuc, si la prepotència de les armes pot temporalment dominar la reacció dels opositors.*

Óscar Arnulfo Romero (15 d'agost del 1917 – 24 de març de 1980), fou arquebisbe metropolità de San Salvador del 1977 al 1980, defensor acèrrim dels drets humans, morí assassinat durant l'eucaristia que celebrava a la capella d'un hospital. En les seves homilies denuncià tant la violència del govern militar com la dels grups armats d'esquerra, manifestant moltes vegades en públic la seva solidaritat amb les víctimes del conflicte polític del seu país.

Ran de la seva mort martirial fou conegut popularment com el *sant Romero d'Amèrica*. És venerat per les altres denominacions cristianes com la Comunió Anglicana, i amb els pastors evangèlics Luther King i Dietrich Bonhoeffer, representat entre deu màrtirs del s. XX a l'abadia de Westminster, a Londres. Primer salvadoreny elevat als altars i primer arquebisbe màrtir d'Amèrica Llatina.

(...)La situació de pobresa generalitzada, es concreta en rostres que reproduïxen els trets sofrents del Crist: Rostres d'infants, golpejats per la vida ja abans de néixer,

infants abandonats i sovint explotats en les nostres ciutats. Rostres de joves desorientats perquè no troben el seu lloc en la societat (...) Rostres d'indígenes i fins d'afroamericans, que viuen marginats i en situacions infrahumanes (...). Rostres de camperols, sotmesos a sistemes de comercialització que els exploten (...). Rostres d'obrers, amb dificultats per a organitzar-se i defensar els seus drets (...). Rostres de marginats urbans, que viuen amuntegats i sense el mínim necessari (...). Rostres d'ancians, marginats de la societat de progrés perquè no produeixen(...). És un privilegi viure en una Església de màrtirs i de persones amb un gran compromís de fe. Si moro ressuscitaré en el poble salvadoreny.

Fra Josep Maria Segarra, ofmcap

Record d'un miracle eucarístic

Al davant de l'entrada de l'església de saint Michel, a Dijon (França), hi ha una gran estrella gravada a terra, al mig de les pedres. És l'únic record que queda de la "Sagrada Forma de Dijon", d'un miracle eucarístic que va tenir lloc l'any 1430.

La història de la Sagrada Forma de Dijon va començar a Mònaco, l'any 1430, quan una dona va comprar un ostensori, segurament robat, a un parracaire, que encara tenia la Sagrada Forma, reservada per a l'adoració del Sant Sagrament. Ignorant la presència real de Crist a l'Eucaristia, a la senyora no se li acut altra cosa que, amb un ganivet, rascar la Sagrada Hòstia. De cop comença a sagnar, de manera que imprimeix al damunt del pa eucarístic, una imatge del Senyor assegut en un tron, voltat pels instruments que representen la seva Passió: martell, claus, escala, les tres creus del Gòlgota, la llança del centurió, l'esponja de vinagre, la corona d'espines ...

La dona, ben espantada, porta la Sagrada Forma al Pare Anelon, que la conserva fins que el Papa Eugeni IV la regala al duc Felip de Borgonya. Aquest l'ofereix a la vila de Dijon, capital del ducat de la Borgonya. La Preciosa relíquia és col·locada a la capella del palau dels ducs, que esdevé, des de llavors, una capella sagrada.

A l'arribada de la revolució francesa, les esglésies que no són parròquies són tancades. L'any 1791, la sagrada capella és clausurada, i la Sagrada Forma troba refugi al sagrari de l'altar de la Mare de Déu, a l'església de saint Michel. Però el 9 de febrer de 1794, la població de Dijon requisa l'església. L'endemà, cinc membres del Consell Comunal cremen la Sagrada Forma al davant de l'esmentada església .

És per això que es va dibuixar una estrella al mig de les rajoles de pedra, trista marca del lloc on es va cometre un sacrilegi el 10 de febrer de 1794. Si l'estrella commemora el greu esdeveniment, cada any se celebra una Eucaristia tots els 10 de febrer en reparació d'aquest acte abominable.

Des de l'any 2005 es va instituir una adoració perpètua a la capella de les Germanes de la Congregació Franciscana Adoratriu i Reparadora del Sagrat Cor, gràcies a les quals el Sant Sagrament està exposat permanentment.

Balbina Birba, ofs

TROBADA DE GERMANOR DE L' OFS DE CATALUNYA

“No estimem de paraula sinó amb obres”

El 13 de mayo, día de la Virgen de Fátima, y de la Ascensión, fuimos convocados los hermanos de la Orden Franciscana Seglar de Cataluña, bajo el lema: “no amemos de palabra, sino con obras”. En la fraternidad de Granollers.

Los hermanos más madrugadores se unieron al rezo de laudes, y comenzamos nuestra “trobada de germanor” con la Eucaristía. Al finalizar, el ministro de la fraternidad de Granollers, Josep Mª García, dio la bienvenida a los hermanos de las diferentes fraternidades de Cataluña y agradeció la confianza de la junta de Zona por darnos la responsabilidad de preparar este encuentro.

Pasamos al salón parroquial donde se pudo tomar un café y saborear los pasteles de Marta Oriola, hechos con mucho amor.

Allí el ministro de la OFS de Cataluña, Carles Llopart dio la bienvenida a los hermanos. Primeramente escuchamos el mensaje del Papa Francisco en la I Jornada Mundial de los Pobres, de donde salió el lema del encuentro.

El hermano Josep Serra nos fue presentando a los ponentes:

- Rafael Allepuz. Presidente de Justicia y Paz. Director de Caritas Lérida y profesor universitario.

Ens va desgranar las causas de la pobresa:

En el model econòmic en el que ens desenvolupem podem distingir quatre causes estructurals de la pobresa com són:

- L'ocupació i les condicions de treball. L'elevat nivell d'atur –en especial l'atur de llarga durada- i el deteriorament de les condicions de treball –en especial els baixos salaris- avui dia són fonts de pobresa. Aquestes circumstàncies situen a treballadors i treballadores en nivells de renda insuficients per a viure de forma autònoma i independent.
- La desigualtat estructural. La distribució de les rendes en el treball és molt desigual, amb el que les distàncies entre les rendes del treball i les del capital continuen augmentant de forma excessiva. Els rics es fan més rics i els pobres més pobres.
- L'insuficient desenvolupament de l'Estat del benestar. El model de protecció suposa un baix nivell de cobertura de les necessitats de les que són objecte una bona part de la població. Aquesta circumstància coincideix amb que els recursos públics destinats a les polítiques socials han disminuït durant els anys de crisi econòmica i en l'actualitat no s'ha corregit suficientment.
- El creixement econòmic poc equitatiu. El creixement econòmic no assegura, per si sol, millores en les condicions de vida de la població més vulnerable. El resultat d'aquest creixement no es reparteix de forma equitativa entre la població, augmentant les desigualtats.
 - **Marcos Vera**. Representó a los jóvenes de San José. Nos explicó lo que hacen los grupos de San José: van por la noche por las calles de Barcelona, y a los excluidos de la sociedad que duermen en la calle o en cajeros les dan mantas, alimentos, hablan con ellos... pero sobre todo quieren que estas personas sepan que son amadas por Dios. Nos invitó a vivir nuestra fe con intensidad e ilusión. Han comenzado a dar un servicio de "búsqueda de empleo" y algunas de estas personas han conseguido que tengan trabajo.
 - **Mercé Martínez**. Como representante de "Casa Guadalupe" de Sabadell.

Casa Guadalupe es una asociación sin ánimo de lucro. Está formada por un grupo de laicos con el objetivo de la defensa, acogida y protección de la vida humana, desde su concepción hasta su muerte natural.

Es un proyecto encomendado a la Virgen de Guadalupe, y está orientado a:

Acoger y proteger la vida de los no nacidos, viendo en cada uno de ellos un don precioso y único, dotado de la dignidad propia de toda persona, creada a imagen y semejanza de Dios.

Ayudar a las mujeres embarazadas a decir sí a la vida que llevan en su seno, como respuesta a la voluntad de Dios, tal y como hizo la Virgen María en Nazareth.

Mostrar el rostro de Dios, a través de la experiencia de amor vivida gracias a las personas dedicadas al Proyecto Guadalupe y especialmente, a la dirección espiritual recibida por el sacerdote.

Beneficiarias: Mujeres embarazadas o con niños recién nacidos, de cualquier raza, religión y condición social, que carecen de recursos económicos, personales y/o familiares y que afrontan con dificultad su embarazo o maternidad.

Después de la exposición de los ponentes se abrió un espacio para preguntas y debate.

A las 14:00 tuvimos “el dinar de germanor”. Como primer plato una sopa polaca, a cargo de nuestra hermana Wioletta; de segundo, vedella amb bolets, por Fr. Gonzalo y de postre el pastel de nuestra hermana Terencia, hecho con paciencia y cariño.

A la tarde visualizamos la película “Luz de Soledad”, sobre la vida de sta María Soledad Torres. Presentó la película Fr. Jordi Alcaraz.

Agradecer la presencia de los hermanos de las distintas fraternidades, así como la disponibilidad y servicialidad de la fraternidad de religiosos de Granollers, y la colaboración de los hermanos de la OFS de Granollers. GRACIAS A TODOS.

Fº Javier Conejo, ofs

Agenda

(D'acord amb les dades facilitades per les Fraternitats)

Dilluns 4 de juny, 18h. Pregària, a la Fraternitat de la Mare de Déu de Pompeia, Riera Sant Miquel, 1 bis entr.2ª, de Barcelona.

Diumenge dia 10 de juny, 2º diumenge.

Dilluns 11 de juny, 18h. Formació, a la Fraternitat de la Mare de Déu de Pompeia, Riera de Sant Miquel 1 bis entr.2ª, de Barcelona.

Dimarts 12 de juny, 19,30h. Eucaristia final concelebrada Presideix Fra Eduard Rey, Cants Franciscanes Missioneres de la Immaculada Concepció. Lloc: Germanes Franciscanes Missioneres de la Immaculada, plaça Universitat 2, de Barcelona.

Dimecres 13 de juny, Sant Antoni de Pàdua.

Fraternitat de Sant Antoni, Solemnitat al Santuari de sant Antoni, de Santaló 80, Barcelona: A partir del dilluns 4 de juny, fins al dia 12, es resarà la Novena, després de cadascuna de les misses.

Dimecres 13 de juny, celebrarem la solemnitat del nostre patró. Totes les misses 7,30h, 9h, 10h, 11h, 13h, 19h, i 20h. seran solemnitzades per l'organista rus Nikolaj Poluboyarov. A totes les misses es repartiran els tradicionals panets beneïts del sant i el butlletí del Pa de sant Antoni. La missa de les 13h. serà concelebrada i solemnitzada per la coral Via Cantorum.

Fraternitat d'Arenys de Mar, 19h Presentació Documental sobre els 400 anys dels frares caputxins a Arenys de Mar (a l'església)20h. Missa solemne de sant Antoni de Pàdua presidida pel bisbe de Girona, amb benedicció dels panets de sant Antoni.

Diumenge 17 de juny, Romiatge a Montserrat. 9,30h. Trobada i reunió de tots els germans a la plaça enfront la basílica. 10h. Xerrada del monjo de Montserrat. 11h. Activitat conjunta de tots els germans. Construcció d'una gran Tau. Uns germans construiran el trencaclosques de la Tau, altres germans llegirem el Pare Nostre de Sant Francesc i alguns cants. 12h. Anirem al cambril de la basílica on llegirem la passió segons Sant Francesc. A més a més farem el lliurament d'unes espelmes per part de cada fraternitat, llegirem unes intencions.

13h. Missa concelebrada pels frares Assistents a la basílica. On farà l'entrada un germà de la fraternitat de Tarragona i professaran tres germans de la fraternitat d'Igualada. 14,30h. Dinar fratern.

Per la tarda els germans que ho desitgin aniran al monument de Sant Francesc.

Dijous 21 de juny, 20h. Dins el Curs *Literatura i Cristianisme*, Conferència "Miguel de Unamuno" per Fra Lluís Arrom. A Pompeia Grups, Riera Sant Miquel 1 bis. BCN.

Redacció: Pompeia-Grups, Riera de Sant Miquel, 1 bis entl.2n.08006. Barcelona, Tel. 635 612 431.